

KATE DICAMILLO

De wonderbaarlijke reis van
EDWARD TULANE

Met illustraties van Bagram Ibatouline

Vertaald door Martha Heesen

Amsterdam · Antwerpen
Em. Querido's Uitgeverij

Het hart breekt en breekt
en breekt een leven lang.
Door het diepste donker
moet je gaan,
zonder je om te draaien.

Uit *The Testing-Tree*
van Stanley Kunitz

HOOFDSTUK 1

O OIT WOONDE ER IN een huis aan de Egyptestraat een konijn dat bijna helemaal van porselein was gemaakt. Hij had porseleinen armen, porseleinen benen, porseleinen voeten en een porseleinen hoofd, een porseleinen romp en een porseleinen neus. Zijn armen en benen hadden gewrichten, zodat zijn porseleinen ellebogen en porseleinen knieën gebogen konden worden. Dat gaf hem veel bewegingsvrijheid.

Zijn oren waren van echt konijnenbont, en onder dat bont zat sterk, buigzaam draad, waardoor de oren precies in de stand konden worden gezet die paste bij de stemming van het konijn: springerig, of vermoeid, of lusteloos. Ook zijn staart was van echt konijnenbont; een donzige, zachte, fraai gevormde staart was het.

Het konijn heette Edward Tulane, en hij was groot. Van zijn tenen tot aan de punt van zijn oren was hij wel haast een meter lang. Zijn ogen waren blauw geschilderd, een fel, intelligent soort blauw.

Al met al, Edward Tulane vond dat hij een heel bijzonder schepsel was. Alleen over zijn snorharen had hij twijfels. Ze waren lang en sierlijk, zoals het hoorde, maar hij wist niet waar ze vandaan kwamen. Edward was er tamelijk zeker van dat ze niet van een konijn afkomstig waren. Aan welk onsmakelijk beest ze dan wel hadden toebehoord durfde hij zich nauwelijks af te vragen. En dat deed hij dan ook maar niet. Hij hield niet zo van onaangename gedachten.

Edwards eigenares was een donkerharig meisje van tien jaar oud, dat Abilene Tulane heette, en dat bijna even trots op Edward was als Edward op zichzelf. Elke ochtend, nadat ze zich had aangekleed om naar school te gaan, kleetde Abilene ook Edward aan.

Het porseleinen konijn bezat een schitterende garderobe, die bestond uit met de hand gemaakte zijden kostuums, maatschoenen van het allersoepelste leer, speciaal ontworpen voor zijn konijnenvoeten, en een grote verzameling hoeden, met openingen voor Edwards grote, expressieve oren. Al zijn elegante broeken hadden een klein zakje voor Edwards gouden zakhorloge. Elke morgen wond Abilene dit horloge voor hem op.

‘Kijk, Edward,’ zei ze, als ze klaar was met opwinden, ‘wanneer de grote wijzer op de twaalf staat, en de kleine op de drie, dan kom ik weer bij je terug.’

Ze zette Edward op een stoel in de eetkamer en draaide

de stoel zo dat Edward uit het raam kon kijken, en het pad kon zien dat naar de voordeur van de familie Tulane liep. Abilene legde het horloge keurig midden op zijn linkerbeen. Ze kuste de punten van zijn oren en ze vertrok, en Edward zat de hele dag de Egyptestraat in te kijken, naar het tikken van zijn horloge te luisteren en te wachten.

Van alle jaargetijden vond het konijn de winter het plezierigst, want dan ging de zon vroeg onder en werden de ruiten van de eetkamer donker, zodat Edward zijn spiegelbeeld erin kon zien. En wat voor een spiegelbeeld! Wat een elegante gestalte had hij! Edward bleef zich erover verbazen hoe knap hij wel niet was.

's Avonds zat Edward aan de eettafel met de andere leden van de familie Tulane: Abilene, haar vader en moeder, en Abilenes grootmoeder, die Pellegrina heette. Edwards oren kwamen nauwelijks boven de tafelrand uit, dat is wel zo, en hij staarde de hele maaltijd lang recht voor zich uit naar het heldere, verblindende wit van het tafelkleed, dat is ook zo, maar intussen zat hij er toch maar, een konijn aan tafel.

Abilenes ouders vonden het vertederend dat Edward zo echt was voor Abilene, en dat ze hun soms vroeg een zin te herhalen of een verhaal nog eens te vertellen, omdat Edward het niet gehoord had.

'Papa,' zei Abilene dan, 'ik geloof dat Edward dat laatste stukje niet goed verstaan heeft.'

Dan draaide Abilenes vader zijn hoofd in de richting van Edwards oren en herhaalde langzaam wat hij daarnet gezegd had, zodat het porseleinen konijn het goed kon horen. Omdat hij Abilene niet wilde kwetsen deed Edward of hij luisterde. Maar eigenlijk interesseerde het hem niet erg wat mensen zeiden. En ook gaf hij niets om Abilenes ouders, die zo neerbuigend tegen hem deden. Alle volwassenen deden trouwens neerbuigend tegen hem.

Alleen Abilenes grootmoeder praatte tegen hem zoals Abilene dat deed, als tegen een gelijke. Pellegrina was heel oud. Ze had een grote scherpe neus en heldere zwarte ogen, die fonkelden als donkere sterren. Aan Pellegrina had Edward zijn bestaan te danken. Zij had hem laten maken, zij had zijn zijden kostuums en zijn zakhorloge besteld, en zijn zwierige hoeden en zijn buigzame oren, zijn fraaie leren schoenen en zijn beweegbare armen en benen, en dat alles bij een meester-poppenmaker in Frankrijk, het land waar ze vandaan kwam. Het was Pellegrina die hem aan Abilene cadeau had gedaan op haar zevende verjaardag.

En het was Pellegrina die Abilene en Edward elke avond kwam instoppen.

‘Vertel je ons nog een verhaaltje, Pellegrina?’ vroeg Abilene elke avond aan haar grootmoeder.

‘Vanavond niet, dametje,’ zei Pellegrina.

‘Wanneer dan wel?’ vroeg Abilene.

‘Binnenkort,’ zei Pellegrina. ‘Binnenkort komt er een verhaaltje.’

En dan deed ze het licht uit en lagen Edward en Abilene in het donker van de slaapkamer.

‘Wat hou ik van je, Edward,’ zei Abilene elke avond nadat Pellegrina was weggegaan. Als ze dat gezegd had wachtte ze even, bijna alsof ze dacht dat Edward iets terug zou zeggen.

Edward zei niets. Hij zei niets omdat hij natuurlijk niet kon praten. Hij lag in zijn kleine bedje, naast het grote bed van Abilene. Hij staaarde naar het plafond, luisterde naar het ritmische geluid waarmee ze inademde en weer uitademde, en wist dat ze gauw in slaap zou vallen. Omdat Edwards ogen geschilderd waren kon hij ze niet dichtdoen, en dus was hij altijd wakker.

Soms, wanneer Abilene hem op zijn zij in bed legde in plaats van op zijn rug, kon hij tussen de gordijnen door de donkere nacht in kijken. Als het helder was fonkelden de sterren, en die speldenknopjes van licht troostten Edward, al begreep hij niet goed waarom. Vaak lag hij de hele nacht naar de sterren te kijken, totdat het eindelijk ochtend werd.